

rejse sig igen, og tror ærede Medlemmer, tror Befolkningen, at det vilde være et billigt System, et billigere System, det, der følges Haand i Haand med Æresfølelsens, med den borgerlige Selvhævdelses Nedbryden. Nej, De kan tro, det vilde være et langt, langt dyrere System, det nedbryder, det demoraliserer, og langt, langt dyrere for Samfundet vilde det blive.

Det er nu set ud fra dette Synspunkt, fra Samfundets, fra de ubemidlede eller de mindre bemidlede Synspunkt. Men naar man taler om Afskaffelse eller i hvert en voldsom Forringelse af hele den socialpolitiske Lovgivning, tror man saa, at den Arbejderklasse, vi har nu, efter 60 Aars Arbejderbevægelse her i Landet, efter at Fagorganisationerne, Socialdemokratiet, den socialdemokratiske Presse o. s. v. har virket her i Landet snart et Par Menneskealdre, tror man, den vilde finde sig i at falde tilbage til Arbejderklassens, til Proletariatets Tilstand for 60 Aar siden. De tror fejl. Men hvad vilde saa Følgen blive af, at man afskaffede hele den socialpolitiske Lovgivning? Naturligvis simpelt hen den, at Arbejderne vilde kræve saadanne Lønforhold, at de, naar Stat og Kommune ikke betalte noget dertil, saa selv ud af deres Løn, ud af deres velfortjente Løn kunde betale hele deres Sygekassebidrag, alt, hvad Sygekasserne kostede, alt, hvad Alderdomsforsørgelsen koster, alt, hvad Arbejdsløsheden koster, o. s. v.

Følgen vil bare blive, i hvert Fald i en lang Overgangstid, oprivende sociale Kampe, faglige Konflikter, hvor Arbejderklassen med den soleklareste moralske Ret vil sige: hvad I har taget fra os ved at forringe Statens, Kommunernes, Samfundets Bidrag til vor Alderdom, vor Arbejdsløshed, til vor Sygdom, til vore Børn og gamle o. s. v., maa vi have igen i Lønnen, vi maa have Lønnen sat op, saa at vi selv kan betale disse Ting, og saa maa Arbejdsgiverne ud dermed. Nu slipper Arbejdsgiverne meget billigt. De slipper med at betale de Beløb, jeg her har nævnt. De slipper med omtrent 20 Mill. Kr. De vil komme til at betale 200 Mill. Kr., men det vil koste Samfundet oprivende, sociale Kampe, frygtelige faglige Konflikter.

Det er den Udsigt, vi gaar i Møde, hvis de Herrer fra den Side med Populærfilosofferne i Spidsen skulde sejre. Det er den Fremtid, som venter Danmark i „Skatteborgeren“'s Tegn. Og hvad vil saa Følgen blive af saadanne Kampe? Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte bitre Ord om Fagorganisationerne — og det

undrer mig, fordi han i sin Ungdom var og i lang Tid har været socialpolitisk interesseret; jeg nævnte det før og har altid anerkendt det. Han kender alt dette, ser historisk paa det; han ved, hvordan Fagorganisationerne har været en nødvendig Frugt af hele Udviklingen — hvorfor gaar han saa som her hen under Trykket af denne efter min Mening, maaske ogsaa efter hans egen Mening, ganske forbigaaende Overfladestrømning, der skyldes en Lavkonjunktur, og taler disse bitre Ord om Fagorganisationerne, om Organisationstvingen og om de hellige Tariffer? Det findes i Rigsdagstidende; jeg kan læse det op. Det staar der udtrykkelig, jeg skal ikke spille Tingets Tid med det, men det var Hr. N. Neergaards Ord. (*Afbrydelse*). Ja, det er slet ikke saa svært at finde det, for jeg har Rigsdagstidende her, saa hvis ærede Medlemmer vil være lidt taalmodige, saa skal jeg gerne vise, hvor det staar. (*N. Neergaard*: Bare De saa vil læse det hele i Sammenhæng). Ja, jeg vil gerne læse det hele i Sammenhæng, men jeg ser, det er en lang, sammenhængende Udvikling, saa jeg skal af Hensyn til Tingets Tid give Afkald derpaa. Det findes Sp. 191 ff., saa kan ærede Medlemmer selv se efter.

Naar man fra denne Side og med endnu stærkere Ord fra andre Sider vender sig imod de hellige Tariffer, Organisationsvæsenet o. s. v., saa vil jeg sige: hvilke Frugter tror man, det vil avle? Tror man ikke, at en saadan Tilbagevenden til helt proletariske eller halvproletariske Tilstande, alle disse uhyre faglige Kampe for at forhindre et saadant Tilbagefald vil i Arbejderverdenen, i den faglige Bevægelse fremkalde Tendenser til ogsaa at falde tilbage? Der er jo visse syndikalistiske Tendenser; de er i Øjeblikket ganske minimale, findes praktisk talt ikke i den danske Arbejderbevægelse for Tiden; men der er syndikalistiske Tendenser, som er et Slags atavistisk Tilbagefald til Tiden, før Organisationerne rigtig fik Indflydelse og kunde disciplinere Arbejderbevægelsen. Der er Tendenser til at falde tilbage. De Herrer Antisocialpolitikere gaar i Virkeligheden Haand i Haand med de Herrer Syndikalister. Faar de Enemagten, vil de andre faa forøget Magt, og vi vil faa pludselige Strejker, det man kalder ulovlige Strejker. Arbejderne vil sige: naar vi ikke har vore store og stærke Organisationer, vore Tariffer og ordnede Forhold at arbejde under, saa bøjer vi Hovedet under meget daarlige Tider, men vi tager sandelig Revanche, naar Tiderne bliver bedre og Arbejdsgiverne